

de mene, at heri vil ligge en større Betydning — og dog bliver det, hvad ikke maa oversees, Vedtagelse af et Lovforslag, som ikke har været undergivet Behandling, som er ført ind i Thinget og foreligger der urørt — disse Herrer kunne dog ikke miskende, hvad der ogsaa vil ligge i Vedtagelsen af en Dagsorden som den her foreslaaede. Dersom de tiltræde denne Dagsorden — og de maa kunne tiltræde den uden at fornagte deres Overbevistning — ville de bidrage til at styrke Betydningen af dette Skridt. Skulde de derimod bevirke, at Dagsordenen falder, da ville de nøde ikke faa i denne Sal, der ikke kunne bekvemme sig til i Vedtagelsen af et fuldt udarbejdet formuleret Lovforslag ikke at see Andet end et blot Demonstrationsmiddel, og ikke kunne bekvemme sig til at give deres Stemme til et Lovforslag, mod hvilket de have principielle Indvendinger, til at stemme imod det. Om endog saa Lovforslaget skulde faae Majoritet for sig, er det saaledes muligt, at Majoriteten vil blive saa svag, at den derved tilføjede Virkning i ethvert Tilfælde vilde blive meget betydeligt forringet. Dersom dette, er det sandsynlige Udfald af Sagen, fortjener det vistnok alvorlig Overveelse, under hvilken Form der paa den virksomste Maade vil blive arbejdet for den Sags Fremme, som det er vort fælles Dnske at gavne.

B. Christensen: Jeg hører til dem i denne Sal, som ingenlunde ere tilfredse med det Forslag til en modtveret Dagsorden, den sidste ærede Taler har anbefalet. Det er mig imidlertid hørt at kunne begynde mine Optringer mod dette Skridt med den Anerkjendelse til den sidste ærede Taler, at hans Udtalelser uden al Tvivl meget maae forsone hans Modstandere i denne Sag med den upaatvileligt mægtige Hindring for dens Fremme, som han har opstillet og antydet i den samme Dagsorden. Det maa fremgaae af de klare og tydelige Ord, hvormed den ærede Taler har motiveret sit Forslag, at han ikke blot erkjender den omhandlede Reforms paatrængende Nødvendighed og Retfærdighed, men at han tillige troer at burde nødvendigvis forudsætte, at Regjeringen deri ikke kan have nogen anden

Mening end han. Det er vistnok Noget; men det maa være mig tilladt at yttre, at det dog forekommer mig ikke at være det, der nærmest maatte paaligge Landstinget i dette Øieblik at gjøre ved denne Sag. Allerede denne Sags Afgjørelse i den foreslaaede Form har efter min Overbeviisning med Føie noget for Landstingets Anseelse særdeles Stødende ved sig. Det er særdeles stødende, at Landstinget atter denne Gang skal synes at troe, at det maatte kunne entledige sig fra denne Sag ved en Dagsorden, og det uagtet det staaer os Alle i frisk Minde, hvor skuffede vi ere blevne med Hensyn til den Dagsorden i Sagen, som vi i forrige Sæsson vedtog. Det maa forekomme mig, være særdeles betænkeligt i dette Øieblik uden den hyberste Nødvendighed og idetmindste uden nogen bestemt Udtalelse og noget bestemt Tilfagn fra Ministerbordet at gaae ind paa denne Dagsorden, aldenstund det maa bemærkes, at vi ikke fra Ministerbordet have modtaget saa at sige et eneste Ord til Forklaring af, til Retfærdiggjørelse for, at Thingets Forventninger fra forrige Gang saa bittert ere blevne skuffede, eller til Retfærdiggjørelse for de Forventninger, som de ærede Forslagsstillere nu udtale om, at Regjeringen skulde ville tage Sagen i sin Haand. Men dertil kommer, at jeg for min Deel, efter hvad der foreligger, ikke har den Tillid, ikke har den Fortrøstning eller den Forhaabning til Ministeriet i sin Heelhed, der uden Tvivl udgjør en væsentlig Deel af de Motiver, der have bestemt Forslagsstillerne til at bestræbe sig for at see Sagen afgjort ad denne Vej. Jeg vil under denne Forhandling ikke gaae vidtløftig ind paa min Betragtning af Ministeriets Stilling i Almindelighed eller i denne Sag i Særdeleshed; jeg vil blot sige, at jeg ikke kan samstemme med den ærede sidste Taler i Erkjendelsen af, at der har foreligget eller foreligger saadanne Banskyligheder, der kunne berettigede eller kunne undskyldes, at vi ikke fra Ministeriet have modtaget Noget om Sagen. Den sidste ærede Taler har meent, at det dog kun var en Demonstration, hvis vi fik det foreliggende Lovforslag antaget, og at denne Antagelse som Demonstration vilde være langt mindre heldig og langt mindre virksom end